

Szegedi Dominika

patológus nyaral

piros suzukiba préselt család nyomor.
melegrekord és izzadtságsgzag.
semmi formalin.
nincs hideg test,
szűk folyosó.
ma ő is egyszerű ember,
belepisil a Balatonba,
leég a parton.
nyári szerelemre gondol.
ma ő nyaralni van itt.
belepisilt a Balatonba,
kétszer is gondolt a szerelemre.
utána lángost zabál.
nem törődik a koleszterinnel.
sír a triglicerid és a lipid rengeteg.
ma nem az élet szolgálatában áll,
ma élvezi az életet.
felejt.
leégett a parton.
hámlik.
nincs látható nyom
a bőrvesztéségen kívül.
csak a villanykörte
emlékezteti rá.
csak ők ketten értik.
metaforát keresett az elmúlásának.
márnem¹⁷
akkor ő volt számára a daganatos elváltozás.
hozzánőtt.
ma már nem a része.
mindketten örülnek.

(Inspiráció Makó Ágnes: *Eltűnni*)

SZEGEDI DOMINIKA (1999) író, költő. A Rippl-Rónai Művészeti Intézet filmes látványtervező szakán tanult. Többek között az *Élet és Irodalomban*, az *Ambrooziában*, az *Irodalmi Jelenben*, az *Új forrásban* és a *Népszavában* jelentek meg írásai. Jelenleg első verseskötetén dolgozik.

tchibo helyett instant kávé

ma a vöröskereszt székhelyének ablakában
is ferde a redőny.
a kávé lassan fő le,
mint a bocsánatkérés.
látássérült igazodik el a járdán.
helyette is izgulok a kanyarban.
cigány ember fekete karimájú kalap alá
bújik a Nap elől.
gyakran látom, rokonszenves. istentemlegeti.
mindenki keresi a helyét.
ma egy olyan kék buszon utazom,
ami két hónap után ismét hozzá vezet.
elütjük az időt. karambolozgatunk.
két bábtest egészséges végtagokkal
tapogatózik a sötétben bábozunk.
bebábozódunk.
egy jóember hátra szívja a taknyát.
kizökkent.
helyette akarok orrot fújni.
a busz ülés után
most a kanapé egyik oldalán ülök.
összeroskadva,
mint egy megtépázott gyerek.
így fér el a talánjobb lenne ha különfolytatnánk
gondolat melletttem is.
a távol nem hallgat senkire,
de a közel sem jól hat ránk.
a sószórodát már nem én töltöm újra
én pedig nem kérlek meg,
nyisd ki az ablakot, mert melegem van.
külön albérletben, saját magányban
eszünk zsíros kenyeret,
sírunk a hagymától és ébredünk fel a kávétól.

(Inspiráció Turczy István: *Hétfőellenes vers*)

tegyük fel

az ajtóból nézem, ahogy ott ülsz.
engedsz a fizika törvényeinek.
hagyod, hogy ma ismét darabokra hulljak,
hogy aztán összeszedhess.
erről szólunk.
szépnek akarunk látszani.
vegyünk téged kardigánban,
anyajegy színű gombokkal.
a hátadon nyolcat számolok.
elképzelné meztelenül egy szál fésűvel.
lerázom magamról a jóindulatú emléked,
mint kézről a vizet a tükörrre,
pokrócról a morzsát a földre,
hullik a hajad és hangosan horkolsz.
emlékeztetem magam a hátrányos tulajdonságaidra.
azistenekisöltözködnek.
vegyünk téged kardigánban.

(Inspiráció Lencsés Károly: *Az a baj nem baj*)

apai hagyaték

velem vagy
legalább annyira,
mint egy anyajegy vagy annak a helye.
bőrfelületen egy olyan varrásnyom,
ami ez egyszer nem múlik el,
amit olykor megtapogatok.
mégmindigottvan,
emlékszel?
a nemjelenlévésed a gyerekkorom.
most is ugyanaz bénít le,
mint a vizes lepedő lázkor.
ősemjön vissza
meg akarok ettől válni,

mint a műanyag kupaktól.
nem rettegni a távolléttől.
felejtani,
mint egy körzetszámot,
elengedni,
mint egy petpalackot.
ezúttal most nekem kell megválnom tőled.

determinin

ahelyett, hogy a filmet néznénk
levesszük a zoknit
szegycsont szegycsonthoz közelít
női hang az ajzószer
megadjuk a módját
szőrös kézfej matat
gyömöszölsz, mint egy kelttésztát
marcangolsz, mint egy rongybabát
magamról moslak le
miközben a zuhanyba pisilek
érezem, ahogy lefolyik,
nézem, ahogy elfolyik
a mosógép zaját hallgatom
de ez csak a szomszéd
a teliholdra fogom,
hogy rosszul aludtam
pedig csak te horkoltál